

Simone Foekens

*Schelpen
wit* Roman

Simone Foekens

Schelpenwit

Uitgeverij Zomer & Keuning

Littekens.

Vurig. Pijnlijk.

Talrijk als de sproeten van een roodharige.

Nelleke hoeft haar ogen niet te sluiten om de handen van Olaf weer voor zich te zien zoals ze vlak na het ongeluk waren. Rauw, open, gezwollen. Nu zijn de wonden allang genezen en de littekens tot rust gekomen. Het vurige rood heeft plaatsgemaakt voor bleekwit.

De linkerhand is nog het minst geschonden, maar de rechter is bezaaid met witte vlekken. Ze gaan nooit meer weg.

Nooit... wat een naar woord eigenlijk, denkt ze.

De handen van haar man omklemmen vastberaden het stuur van de zilvergrijze Golf. Wonder boven wonder hebben al die wonden en littekens nauwelijks geleid tot functiebeperking. Alleen de rechterpink kan niet helemaal meer gebogen worden, maar daar heeft hij nauwelijks hinder van. De psychische schade is minder zichtbaar, maar veel ingrijpender. Zouden die littekens op den duur wel kunnen verdwijnen?

Ze vraagt het zich af. Hoeveel kan er na een aantal jaar nog slijten? Waarom lijkt het nooit voorbij te gaan? Olaf weet toch als geen ander dat de ontploffing in het scheikundelokaal zijn schuld niet was? Al was hij er wel het doelwit van, waar een hele klas aan opgeofferd had kunnen worden als Olaf niet zo kordaat ingegrepen had. De levensgevaarlijke croftybom was in de practicumruimte geplaatst om wraak te nemen omdat hij niet alleen de ingenieuze fraude met toetsen en cijfers ontdekt had, maar ook de leerlingen die daarachter zaten ontmaskerd had. Toch weet ze dat hij nog steeds denkt dat hij de ontploffing van de croftybom in het scheikundelokaal had kunnen – had moeten – voorkomen. Daarom blijft hij met schuldgevoelens kampen.

Haar blik dwaalt van zijn handen naar zijn gezicht dat, doordat hij op het laatste moment zijn gezicht kon afwenden, op een plekje boven zijn linkeroog na ongeschonden is gebleven. Ze schrikt van zijn op elkaar geperste lippen en zijn gefronste

wenkbrauwen boven donkere ogen.

‘Wat is er?’ Ze legt haar hand op zijn been.

Olaf maakt een nijdige beweging met zijn hoofd. Zijn ogen zijn strak op de weg gericht.

‘Ma kan daar niet blijven. Heb je gehoord hoe de burentekeeringen?’

Nelleke bedwingt een lach. De burenen aan de rechterkant van ma hadden – niet voor het eerst – stevige ruzie, waarbij hoorbaar met meer gegooid werd dan met woorden alleen.

‘Dat is het hele huizenblok niet ontgaan,’ zegt ze dan ook droog.

‘Maar niemand deed iets,’ zegt hij verbeteren. ‘Straks escaleert het nog verder. Wat als...’ Hij maakt een veelbetekenende beweging met zijn hand.

‘Je weet dat ma met de woningbouw heeft gesproken. Ze zouden het oppakken.’

‘Maar er is nooit iets aan gedaan.’

‘Niet dat ze weet,’ geeft Nelleke toe. ‘Maar dat hoeft niets te zeggen. Daarbij, je weet net zo goed als ik dat buurvrouw Alie nooit heeft toegegeven dat er weleens klappen of erger vallen. Het is haar ook nooit aan te zien, volgens je moeder.’

‘Dan heb je nog dat gezin daarachter. Drie kinderen, een hond die nooit uitgelaten wordt en de tuin onderpoept, wat nauwelijks opgeruimd wordt ook nog. Stinken! Schreeuwen, gillen, dreigen, slaan, huilen.’

Hij overdrijft niet. ‘Ja, dat is echt erg,’ geeft ze dan ook toe. ‘Ook daar heeft ze melding van gemaakt. Het gezin is al bekend bij Jeugdzorg. Het is sociaal zeker een mindere buurt dan waar je moeder vandaan komt, maar ze heeft er toch ook goede contacten?’

‘Zoals?’

‘Jantje,’ antwoordt ze meteen. Ze legt haar handen in haar schoot. De geasfalteerde weg glijdt grijs onder hen door.

‘Jantje? Dat opoetje is vijftientig. Wat heeft ze daar nu aan? Straks kan ze daar nog mantelzorger voor worden.’

Nelleke wendt haar hoofd af en geeft geen antwoord meer. Als Olaf in zo’n bui is, kan ze praten als Brugman, maar daar

komt ze geen steek verder mee, want dan is er niets goed.

Kale velden glijden voorbij. Onvoorstelbaar dat deze regio in het voorjaar één wilde kleurenitbarsting is. Velden vol tulpen in alle kleuren van de regenboog, prachtig moet het zijn! Aan de linkerkant weet ze de duinen met daarachter de zee.

De auto slaat linksaf. Ze zijn toch nog niet bij het vakantie-huisje? Vanuit haar ooghoeken ziet ze een kleine parkeerplaats opdoemen. Olaf parkeert de auto en trekt het sleuteltje uit het contact, maar ze kijkt niet op of om.

Ze hoort de klik van een gordel die losgaat. Nog een klik, dat is haar gordel. Ze weigert te kijken. Nu voelt ze zijn hand op haar been en zijn adem in haar hals als hij zich naar haar toe buigt.

‘Sorry! Maar ik maak me echt zorgen om mijn moeder. Dat buurtje... het geeft me een onveilig gevoel. Het liefst zou ik ma daar weghalen. Ik ben bang dat ze van de regen in de drup is gekomen.’

Eindelijk draait ze haar hoofd naar hem toe. ‘Piekeraar,’ zegt ze zachtjes. Ze kust hem.

Pas als ze hand in hand op het strand lopen, pakt ze de draad van het gesprek weer op.

‘Ik snap je zorgen wel. Voor een groot gedeelte zijn ze ook wel terecht, denk ik. Je moeder is zich daar zelf heel goed van bewust, geloof dat maar. Ze heeft zo lang op eieren gelopen, dat ze de dreiging voelt nog voordat die er is. Alleen al het feit dat ze altijd de deuren op slot heeft en nooit de deur opendoet zonder te weten wie er voor de deur staat, zegt genoeg.’

‘Hm,’ bromt hij.

‘Heb je naar je moeder gekeken vandaag, Olaf?’ Ze kijkt hem van opzij aan.

‘Ja,’ zegt hij verbaasd. ‘Ze droeg een spijkerbroek en een roodachtig truitje.’ Hij glimlacht van trots dat hij zich dat kan herinneren.

‘Fuchsia,’ corrigeert ze hem. ‘En verder?’

‘Verder? Eh... sokken en pantoffels? Of had ze soms weer een ander kapsel?’

Ze zwaait hun ineengestregelde handen heen en weer en

steekt haar vrije arm met een dramatisch gebaar omhoog.

‘Mannen!’ roept ze tegen de wind in en ze schudt haar hoofd.

‘Wat?’ roept Olaf verontwaardigd. Hij laat haar hand los en wil haar bij de schouders pakken, maar Nelleke zet het op een lopen.

‘Ik zal je krijgen,’ brult hij en met grote stappen rent hij haar achterna. Het is een kwestie van ogenblikken voor hij haar te pakken heeft en haar zonder pardon optilt. ‘Zin in een nat pak, dame?’

Dreigend zet hij een paar stappen in de richting van de zee.

‘Genade! Genade!’ gilt Nelleke lachend.

‘Voor een zoen,’ onderhandelt hij.

‘Goed,’ belooft ze, waarop hij haar met beide voeten op de grond zet. Het zoenoffer wordt hem met rente betaald. Ze is allang blij dat hij zijn sombere bui te boven lijkt te zijn.

‘Wat bedoelde je nou?’ haakt hij in op het moment waar hun gesprek gestopt is. Ook Nelleke pakt moeiteloos de draad weer op.

‘Je moeder was zo vrolijk. Zo ontspannen. Elke keer dat we er komen, is ze dat meer dan de vorige keer. Ma bloeit op, Olaf. Ze is hier beter af dan in dat luxueuze huis in die nette wijk.’

Zwijgend lopen ze door. Het duurt minuten voor Olaf haar gelijk geeft.

‘Toch zit ze daar in een nare buurt,’ kan hij het niet laten op te merken.

‘Het kan beter,’ is ze nu bereid om toe te geven. ‘Laten we teruggaan naar ons vakantiehuisje,’ stelt ze voor.

Met een voldane zucht ploffen ze een poosje later op de bank neer. De open haard is vakkundig door Olaf aangemaakt. Op het tafeltje staan twee glazen wijn en een plastic snackbartasje waaruit heerlijke geuren opstijgen. Op de televisie begint net een quiz die ze graag willen zien.

‘Wat jammer dat een week zo snel voorbijgaat,’ zegt ze.

‘We zijn pas op de helft,’ herinnert Olaf haar.

‘Dat is waar,’ zegt ze en ze hapt in haar broodje frikandel speciaal. ‘Lekker,’ murmelt ze.

‘Ik zou hier best willen wonen,’ zucht Olaf.

‘Om de open haard of om de jacuzzi?’ grijnst Nelleke.

‘Allebei natuurlijk,’ zegt Olaf. ‘Ik bedoel eigenlijk: zo dicht aan de kust,’ legt hij uit.

Ze nestelt zich tegen hem aan met het glas wijn in haar hand. ‘Dat snapte ik wel, hoor. Jammer dat we helemaal aan de andere kant van het land wonen, al zou ik niet graag uit Enschede weg willen.’

‘Logisch, heel jouw familie woont daar,’ zegt Olaf.

De volgende dag is het voor oktober een stralende dag. De lucht is strakblauw en het zicht is helder. Ze besluiten om een flinke wandeling te gaan maken.

‘Over het strand, met de wind in de rug. Ergens lunchen en dan door de duinen terug,’ stelt Nelleke voor.

‘Prima,’ vindt Olaf.

Hij vult de rugzak met een flesje water, wat appels en een paar voorverpakte koeken. Nelleke schuift er nog een thermosfles koffie in. Olaf hangt de rugzak op zijn rug en ze stappen naar buiten. Het kleine vakantieparkje ligt aan de rand van een rustiek dorpje half in de duinen. Met een paar stappen zijn ze op een breed duinpad dat rechtstreeks naar het strand voert. Het is vloed en het strand is smal. In de verte varen een paar vrachtschepen. De zee is kalm. Ze deint wat op en neer, van golfslag is eigenlijk geen sprake. Na een uurtje gaan ze op het zachte zand aan de voet van een duin zitten en drinken koffie. Veel praten ze niet, hun zwijgen is in saamhorigheid.

Eensgezind kiezen ze voor een lunch op het terras van een strandtent. Na deze week, als de herfstvakantie achter de rug is, zal de strandtent wel gesloten worden. Ze zitten achter de glazen schotten in de zon en uit de wind. Het is er zelfs bijna te warm.

‘Heerlijk,’ geniet Nelleke. Ze prikt een stukje lekkerbek aan haar vork en steekt het in haar mond. ‘Wie had twee weken geleden kunnen denken dat we hier in het zonnetje zouden zitten?’

‘We hebben echt geboft met de last minute,’ is Olaf het met haar eens. ‘En het weer... Je weet het, van mij mag het stormen aan het strand.’ Hij lacht en leunt ontspannen achterover in zijn stoel. Hij wenkt de ober voor een tweede biertje. ‘Jij nog een witte?’ vraagt hij.

Nelleke knikt loom. Ze hebben de tijd aan zichzelf.

Hij wenkt de ober. Nelleke merkt dat de blikken van de ober even blijven hangen bij de littekens op de handen van Olaf. Wat hebben ze sinds dat ongeluk veel meegemaakt! Mooie dingen, zoals hun huwelijk, maar ook veel nare dingen.

Haar gedachten glijden terug naar haar schoonmoeder Helga, die vriend en vijand verraste door tot een scheiding te besluiten. ‘Ik had het jaren eerder moeten doen,’ had ze later een keer gezegd, en dat waren Olaf en Nelleke helemaal met haar eens geweest. Ondanks alle tegenwerking van Piet – ze kan haar schoonvader met de beste wil van de wereld geen pa noemen – was de scheiding toch vrij vlot uitgesproken, al vermoedden ze dat dat voor een groot deel te danken was aan het feit dat Helga meer dan coulant was geweest in haar opstelling. Gelukkig kreeg Helga al snel een huisje toegewezen, waar weliswaar het nodige in geklust moest worden, maar waar ze meteen in kon. De verhuizing was een hoogst ongemakkelijk gebeuren, omdat Piet over elk stukje huisraad wenste te kissebissen. In dezelfde periode overleed Nellekes vader volkomen onverwacht aan een hartstilstand. Nooit had hij klachten gehad, voor zover ze wisten dan. Als een gezonde vijftiger ging hij ’s ochtends de deur uit om naar zijn werk te gaan. Hij was er nooit aangekomen...

Als klap op de vuurpijl was daar zeven maanden geleden de miskraam.

Dertien weken zwanger was ze al. Dolblij waren ze met de zwangerschap. De eerste echo had ze al gehad en die zag er goed uit. Ze was dan ook totaal niet voorbereid op de krampen die haar overvielen, het bloeden en uiteindelijk het verlies van hun kindje. ‘Het vruchtje’, zoals de gynaecoloog het afstandelijk noemde.

Ze schrikt van de ober die plotseling aan hun tafel verschijnt

en de bestelling brengt. Genoeg gepiekerd! Ze wil genieten.

‘Lekker bier?’ vraagt ze lukraak over het streekbiertje dat Olaf besteld heeft.

‘Erg lekker,’ antwoordt hij. ‘Proeven?’

‘Huh, nee,’ griezelt ze en ze steekt afwerend haar handen op.

Olaf grinnikt.

Na een halfuurtje breken ze op.

‘De wijn is in mijn benen gezakt,’ constateert ze als ze de zware loomheid in haar benen voelt.

Olaf schudt zijn hoofd. ‘Twee wijntjes...’

Zoals ze zich hebben voorgenomen, nemen ze het pad dwars door de duinen terug. Gelukkig verdwijnt het lome gevoel na een paar minuten grotendeels.

‘Zullen we Zanddorp nog even in? We zijn erdoorheen gereden, maar we hebben er nog niets van gezien,’ vraagt Olaf als ze bijna thuis zijn.

‘Ik ben er nog nooit geweest,’ zegt ze.

‘Ik ook niet,’ zegt Olaf. ‘Voor we hier boekten, had ik er zelfs nog nooit van gehoord.’

‘Het is waarschijnlijk een dorpje van niets. Drie huizen en een buurtsuper,’ veronderstelt ze.

Maar dat valt mee. Zanddorp blijkt een weliswaar niet al te groot, maar toch wel levendig dorpje te zijn.

‘We kunnen gelijk wat boodschappen meenemen,’ constateert ze bij het zien van de middelgrote supermarkt.

Met allebei een plastic tasje in de hand slaan ze even later het pad naar het vakantieparkje in.

‘Je zult daar wonen,’ wijst Nelleke met haar vrije hand naar een vrijstaande, witgepleisterde woning in landhuisstijl. ‘Het staat te koop,’ zegt ze als ze het bord in de tuin ontdekt.

Olaf monstert het huis.

‘Daar is best iets van te maken,’ oordeelt hij. ‘Moet je die zonnewijzer daar zien.’

‘Die luiken en dat prieeltje,’ geniet Nelleke. ‘En wat is dat voor een gebouwtje?’

‘De dienstwoning voor de chauffeur of de butler,’ veronderstelt Olaf.

‘Dat is toch uit de tijd?’ protesteert ze.

‘Tja, dan weet ik het ook niet. Zullen we kijken? Het staat toch te koop en ik vind het er onbewoond uitzien. Het kan dus best.’

Ze lopen de oprijlaan naar het huis in. Langzaam, alsof ze verboden terrein betreden.

‘Kijk dan, een echte bordestrap,’ zegt Nelleke. ‘En al die rozenstruiken. Wat zal het hier lekker ruiken als alles in bloei staat!’ Ze ontdekt zowaar nog een paar laatbloeiers. Een gele, een roze en kijk daar, drie rode rozen bij elkaar! In de zomer is het vast een bonte mengeling van kleuren. Om de een of andere reden vindt ze het goed bij het landhuis passen. De oprijlaan splitst zich en de rechterweg lijkt rechtstreeks naar het aparte gebouwtje te lopen. Nieuwsgierig lopen ze ernaartoe.

Olaf gluurt door de smoezelige ramen. Tegen beter weten in voelt hij aan de deurklink. Uiteraard zit de deur op slot.

‘Het is een huisartsenpraktijk geweest,’ ontdekt hij dan. ‘Kijk maar, het bord zit nog aan de muur, al is het zowat verdwenen achter de klimop. Zo te zien staat het al een behoorlijke tijd leeg.’

‘Leuk als je iets zoekt met een eigen praktijk- of bedrijfsruimte,’ zegt Nelleke. Ze lopen om het gebouwtje heen. ‘Het is best groot,’ zegt ze. ‘Je zou er een woonruimte van kunnen maken en dan verhuren als vakantiehuisje. Dat zal best lopen zo aan de kust.’

Olaf knikt. ‘Voor de rustzoekers en de wandelaars dan, voor degenen die meer vertier willen, is het niets.’

‘Laat maar lekker zo blijven,’ vindt Nelleke.

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou, niet elke badplaats hoeft meteen een toeristenoord te worden. Laat dit maar een knus en rustig plaatsje blijven.’

‘O zo! Dat vind ik ook!’ is hij het met haar eens.

Hij richt zijn aandacht op het huis. ‘Daar moet flink wat aan gebeuren, maar er is heel wat van te maken,’ zegt hij kritisch.

‘Wel mooi!’ vindt Nelleke. Ze drukt haar neus bijna tegen het raam. ‘Moet je die plafonds zien en de binnendeuren. Allemaal authentiek, denk ik. Best nog een groot huis, hoor.’ Al

pratend loopt ze om het huis heen. ‘O, moet je die keuken zien!’

Als ze verder lopen, fantaseren ze over het huis en zijn mogelijkheden. Nelleke oppert een bed & breakfast, terwijl Olaf het bijgebouwtje wel permanent bewoond ziet door een kunstenaar met artistieke gewoonten.

‘En het huis dan met al die kamers?’ vraagt ze.

‘Die zijn voor onze tien kinderen,’ dolt Olaf.

‘O ja,’ zegt ze alleen maar.

Olaf slaat zijn vrije arm om haar schouder. ‘Joh, ik weet waar je aan denkt. De gynaecoloog heeft toch gezegd dat er voorlopig helemaal geen reden is om eraan te twijfelen of we wel kinderen kunnen krijgen?’

Ze zucht. ‘Ik weet het, maar toch... Tien lijkt me trouwens wel erg veel van het goede.’

‘Daar heb je een punt,’ geeft hij toe. ‘We bekijken het per stuk, oké?’

‘Of per twee,’ lacht ze alweer.

‘Twee?’

‘Tweelingen zitten bij ons in de familie, dat weet je toch?’

‘Maar jij bent geen tweeling.’

‘Nee, maar je weet maar nooit...’

Helga kijkt de zilvergrijze Golf na die links afslaat en uit het zicht verdwijnt. Het was gezellig geweest, ook al had ze best gemerkt dat Olaf zich flink ergerde aan de ruzie van de burens. Ze kan hem eigenlijk geen ongelijk geven, het was ook wel heel erg deze keer.

Ze raapt een gedeukt colablikje op dat naast de voordeur ligt. Zwerfvuil ligt hier bijna dagelijks op de stoep. Tersluiks werpt ze een blik op het raam van buurvrouw Alie. De rust is daar weergekeerd – of is het schijn? Ze hoort tenminste niets meer. Ah, daar schuift de vitrage opzij en verschijnt Alie met een knalblauw gietertje in de vorm van een olifant in haar hand. Ze glimlacht en zwaait. Helga verdenkt Alie ervan dat ze haar planten op dit moment gaat verzorgen om een reden te hebben om voor het raam te staan. Jammer, Alie, denkt ze,

Olaf en Nelleke zijn al weg, je bent te laat.

Ze huivert in de wind, die ineens kil aanvoelt en stapt haar huisje binnen. Het opgeraapte blikje gooit ze in de vuilnisbak. De zon is weg en het begint al bijna te schemeren. Nog even, dan wordt de klok verzet en zijn de lange, donkere avonden echt begonnen.

Ze draait de knippen op de deur en doet de deur op slot. Uit gewoonte werpt ze een blik in de spiegel naast de kapstok. Zelfs nu ervaart ze nog steeds een gevoel van bevrijding als ze haar korte, vlotte kapsel weerkaatst ziet. Van Sonja begreep ze dat Piet door het lint gegaan was toen hij hoorde dat ze haar haar kort had laten knippen. Ze had ook eigenlijk niet anders kunnen verwachten. Het was voor hem niets anders dan weer een bewijs dat hij de controle over haar kwijt was. En daar kan hij duidelijk niet mee omgaan. Ze had dan ook uiterlijk lachend haar schouders opgehaald en gezegd dat Piet daar niets meer over te zeggen had. Ze twijfelt er geen moment aan of Sonja heeft deze woorden aan haar vader overgebiefd.

De verschillen binnen het gezin zijn door haar rigoureuze besluit tot scheiding wel pijnlijk duidelijk geworden, dat beseft ze al snel, hoewel ze het niet had kunnen voorzien. Het is nooit haar bedoeling geweest dat haar kinderen partij moesten kiezen tussen hun vader en hun moeder, maar Piet heeft hun door zijn houding nauwelijks een andere keuze gegeven. Nu bezoekt Sonja veelvuldig haar vader en komt ze maar zelden bij haar. Bij Olaf is het precies omgekeerd. Het doet Helga pijn, dit heeft ze nooit gewild. Net zoals ze een scheiding nooit gewild heeft, net zoals ze een huwelijk waarin ze liefdeloos en respectloos behandeld werd, nooit gewild heeft. Ja, hoe onontkoombaar haar besluit om te scheiden was, het geeft toch een onzichtbaar litteken dat altijd zal blijven schrijnen, daar is ze van overtuigd. Al zal het litteken in de loop der tijd wel verzachten en alleen bij bepaalde gebeurtenissen nog pijnlijk zijn.

Ze schrikt als achter haar een stapel reclameblaadjes door de brievenbus geduwd wordt. Ze beseft ineens dat ze nog steeds in de gang in de spiegel staat te staren. Ze raapt de folders op en doet de deur naar de keuken open. De keuken is standaard,

maar netjes. Er is voldoende kastruimte en de grootte van het aanrechtblad is redelijk. De aangrenzende woonkamer is klein, zeker in vergelijking met haar oude huis, maar knus. Ze had bijna alle meubelen opnieuw moeten aanschaffen, want hoewel ze recht had op de helft van het huisraad, waren de meubelen veel te kolossaal voor haar nieuwe huis. Daarbij scheelde het ook een hoop geruzie met Piet, die overal moeilijk over deed. Ze zucht bij de herinnering. Alleen de eethoek uit de keuken heeft ze meegenomen. De rest komt bij goedkope ketens en de kringloop vandaan, maar ze is er dik tevreden mee. De bank met de dieppaarse hoes zit heerlijk. Het grijze laminaat kleurt er goed bij, evenals de roomwitte accessoires en de zachtgele wanden. Olaf vond het een gedurfde kleurencombinatie, maar hij moest toegeven dat het heel mooi geworden is. Stijlvol, rustig en toch zonnig. Precies wat ze wilde. Het is thuis.

‘Daarom zijn je foto’s ook zo mooi,’ had Nelleke gezegd. ‘Je hebt gevoel voor kleur.’

Haar ogen dwalen naar de grote, op canvas afgedrukte foto van een bloembollenveld, waar naast de kleuren die in haar interieur verwerkt zijn ook een baan rode tulpen afgebeeld is. Het zorgt voor een mooi accent, vindt ze.

Ze brengt de gebruikte kopjes naar de keuken. Er zit nog een restje koffie in de pot, ontdekt ze, ze schenkt het in haar kopje. Mijmerend gaat ze op de bank zitten.

Twee jaar geleden had ze nooit kunnen bedenken dat ze nu naar omstandigheden heel tevreden in een klein huisje aan de Rietstraat zou wonen.

Alleen.

En eenzaam...

Geen van haar kennissen van voor de scheiding zag ze nog. Allemaal geloven ze blijkbaar de verhalen die Piet rondgestrooid schijnt te hebben. O ja, het was inderdaad haar beslissing geweest om uit elkaar te gaan, dat klopt. Op dat punt heeft hij gelijk. Hij zal er echter nooit bij verteld hebben dat hij haar het leven onmogelijk maakte. Uit de schaarse woorden die ze opgevangen heeft, kan ze wel zo’n beetje raden wat de inhoud

is van Piets verhalen. Overspel, vreemdgaan, andere man – mannen misschien wel – en woorden van soortgelijke strekking zullen waarschijnlijk veelvuldig in die verhalen gebezigd worden. Ze neemt een slok koffie. In tijden van nood leert men zijn vrienden kennen, wil het gezegd. En ze heeft ze leren kennen! Of beter gezegd: ze heeft niemand leren kennen. Stuk voor stuk bleven ook degenen weg van wie ze verwacht had dat die toch minstens haar kant van het verhaal zouden willen horen voor ze zouden oordelen. Bewust past ze ervoor op om zich er niet door te laten verbitteren, maar soms is dat wel moeilijk. Had ze Olaf moeten vertellen van de anonieme telefoontjes die ze op de vreemdste momenten van de dag en de nacht krijgt? Dat ze daarom 's nachts de stekker van de telefoon er maar uit trekt en overdag het antwoordapparaat laat opnemen als ze het nummer niet herkent?

Ze drinkt het laatste slokje koffie op. Nee, het is goed zo. Het is vervelend, maar ze voelt zich niet bedreigd. Tenslotte durft ze voor negennegentig procent zeker te zeggen waar de telefoontjes vandaan komen.

Olaf ziet er trouwens niet goed uit, vindt ze. Magerder en met nog verder gebogen schouders dan de vorige keer dat ze hem zag, en met een zorgelijk gefronst voorhoofd. Hij zou bij de school waar hij als scheikundeleraar werkt, weg moeten, zodat hij die vreselijke ontploffing eindelijk achter zich kan laten en er niet steeds mee geconfronteerd wordt. Prof Plof noemen de leerlingen hem, weet ze. Niet van hemzelf, maar van Nelleke, die Duits geeft op dezelfde scholengemeenschap. Het is een ere naam, maar zo voelt het voor Olaf niet. Hij denkt nog steeds dat hij beter bedacht had moeten zijn op wraakacties en dat hij die bom, gemaakt met behulp van het gootsteenontstoppingsmiddel crofty, in het lokaal eerder had moeten opmerken. Maar wie verwacht er nu zoiets? Door zijn adequate handelen en beschermende optreden was hijzelf de enige gewonde. Het had zo veel erger kunnen zijn. Andere leraren waren er razendsnel bij en hebben eerste hulp verleend. Hij had er nauwelijks beter af kunnen komen dan nu. Toch is zoiets enorm ingrijpend, dat snapt ze best. Hij heeft dan ook

gelijk slachtofferhulp gehad, maar dat is allang afgelopen en voor zover zij weet heeft het geen vervolg gehad. Misschien moet ze de volgende keer maar eens voorzichtig opperen dat hij hulp moet zoeken.

Ze staat op voor het mijmeren piekeren wordt, en trekt de koelkast open. Wat zal de pot schaffen vandaag? Er liggen nog wat champignons, een paprika en een paar tomaten. Hartige taart, besluit ze. Daar heeft ze zin in. Er ligt nog bladerdeeg in het vriesvak.

Even later is ze op weg naar de winkel om eieren en spek te kopen. Heerlijk, geniet ze voor de zoveelste keer, dat de winkels om de hoek zijn. Jantje zit voor het raam te breien. De vier pennen bewegen in een regelmatig tempo. Hoeveel paar sokken zal ze al wel niet gebreid hebben voor het goede doel? Er trekt een lach over het oude gezicht als ze Helga in de gaten krijgt. Met haar hoofd maakt ze een niet mis te verstane beweging.

Vooruit maar, denkt Helga, even buurten bij Jantje. Misschien kan ze gelijk een boodschapje meenemen.

‘Daar doe je goed aan,’ begroet Jantje haar.

‘Dag Jantje. Hoe is het?’

‘Best,’ zegt het oude vrouwtje. ‘Ik hoop dat ze in Roemenië van felle kleurtjes houden,’ vervolgt ze en ze houdt haar breiwerk omhoog.

‘Oef!’ zegt Helga. ‘Het geeft bijna licht.’

‘Neonkleurtjes,’ vertelt Jantje. ‘Het verkocht niet bij de wolwinkel.’ Ze giechelt. ‘Dat snap ik best.’

‘Het ziet er wel vrolijk uit,’ vindt Helga.

‘Dat doet het ook. Ik maak er kindersokken van. Dat kan wel, dacht ik.’

‘Ja hoor, dat kan heel goed.’

Ze babbelen nog even. ‘Ik ga naar de winkel, kan ik nog iets meebrengen?’

Jantje denkt na. ‘Een halve liter melk. Zou je misschien bij de poelier een kant-en-klaarmaaltijd willen halen? Nasi met kipsaté, de kleinste portie.’ Onder uit het breimandje aan haar voeten vist Jantje haar portemonnee en ze steekt hem Helga toe.

Spontaan biedt Helga haar een stuk hartige taart aan.

‘Nou, dat lust ik ook best,’ knikt Jantje. ‘Lief van je.’
‘Ik breng je straks een stuk, goed?’
‘Lekker,’ zegt Jantje.

Als Helga die avond in bed stapt, voelt ze zich meer dan tevreden. Het was fijn dat Olaf en Nelleke even langskwamen vanaf hun vakantieadres, en nog fijner was het blije gezicht van Jantje toen ze haar de hartige taart bracht. Smaakvol opgediend op een bord van het ‘mooie servies’ dat ze tijdens haar huwelijk nauwelijks durfde te gebruiken, want het was kostbaar en aanvullingen waren er al snel niet meer te krijgen. Eerst gebruikte ze het elke zondag, maar toen de kinderen kwamen, bleef het steeds vaker in de kast, tot het zelfs op verjaardagen en andere hoogtijdagen niet eens meer tevoorschijn kwam. Nu denkt ze er een stuk nuchterder over. Het zijn gebruiksvoorwerpen, en als er iets sneuvelt, jammer dan! Dan heeft ze er in elk geval plezier van gehad.

In bijpassende kommetjes had ze een gemengde salade en een toetje meegebracht.

‘Wat een verwennerij,’ had Jantje geglunderd en Helga had zich voorgenomen om haar vaker een portie eten te brengen.

Ze schrikt van het gerinkel van de telefoon. De stekker, helemaal vergeten, denkt ze. Aarzelend steekt ze haar hand uit naar het rinkelende geval op het nachtkastje.

‘Hallo?’ zegt ze vragend.

Ze hoort eerst niets.

Dan een tikkend geluid. Een wekker of iets dergelijks, concludeert ze. Wat is daar nou de lol van? Ze verbreekt de verbinding en stapt zuchtend uit bed. Om er zeker van te zijn dat ze niet nog een keer door een wekker gebeld wordt, zal ze beneden de stekker eruit moeten halen.

Buiten scheuren een paar brommers langs. Een paar huizen verderop blaft schel een hond. Het doet haar weinig. Dat zijn geluiden waar ze niets mee hoeft.

Uitgerust en goedgehumeurd stapt ze de volgende ochtend in Baarn uit de trein met een rugzak op haar rug en de fototas

over haar schouder. De herfstkleuren zijn nu op hun mooist en er is prachtig oktoberweer voorspeld. Baarn en omgeving is prachtig in deze tijd van het jaar. Ze hoopt een paar mooie plaatjes te kunnen schieten om op internet aan te bieden op verschillende stockfotosites. Klanten kunnen die foto's kopen om vervolgens te gebruiken voor brochures, websites, boekomslagen enzovoort. Ze vindt het heerlijk om te doen en – niet onbelangrijk – het levert ook nog wat op. Niet zo heel veel, maar naast haar werk in de thuiszorg betekent het een zeer welkom extraatje. Af en toe heeft ze freelance foto-opdrachten. Stiekem hoopt ze van haar hobby haar beroep te kunnen maken, maar ze weet dat ze dan veel geluk moet hebben en waarschijnlijk meer zal moeten investeren dan ze op kan brengen. Goede fotoapparatuur kost heel wat! Voorlopig is ze blij met haar baantje in de thuiszorg voor drie dagen in de week. Zolang ze ook nog wat alimentatie krijgt, kan ze er goed van rondkomen, al hoopt ze wel dat haar parttimecontract bij de thuiszorg over een poosje omgezet kan worden naar een fulltimecontract.

*Een huis aan zee,
met alle ruimte om tot jezelf
te komen – én tot elkaar*

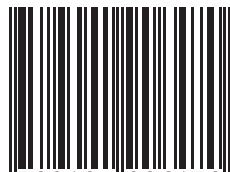
Scheikundedocent Olaf kan zijn draai niet meer vinden op de school waar hij les gaf, nadat er iets verschrikkelijks is voorgevallen tijdens zijn les. Samen met zijn vrouw Nelleke verhuist hij van Enschede naar een dorpje aan zee. Het huis dat ze kopen heeft een buitenverblijf. Ze vragen of Helga, Olafs moeder die na een problematisch huwelijk is gescheiden, daar wil komen wonen. Maar als haar ex-man Piet, Olafs vader, een hartaanval krijgt, nemen Nelleke en Olaf hem tijdelijk in huis. Zo wordt de afstand ineens weer piepklein, en dat leidt tot spanningen.

Simone Foekens schrijft zowel romans als jeugdboeken én is een van de bestuursleden van het Valentijngenootschap. *Schelpenwit* is een zijdelings vervolg op het eerder in de Romanserie verschenen *Glinsterzwart*.

Z&K

ISBN 978 94 0190 647 0 NUR 344

9 789401 906470

www.romanserie.nl